

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 30.5.2011 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Miloslava Sedláčka a soudkyň JUDr. Ivany Růžičkové a Mgr. Zdeňky Šebkové, *t a k t o* :

K odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň-město a obžalovaného JUDr. Z██████ V██████ se podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 trestního řádu **zrušuje rozsudek Okresního soudu Plzeň-město** ze dne 23.11.2010, č.j. 10T 169/2008-596 **ve vztahu k obžalovanému JUDr. Z██████ V██████ v celém rozsahu** a podle § 259 odst. 3 trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že obžalovaný

JUDr. Z██████ V██████,

nar. ████████ v ████████, notář, bytem ████████████████████,

je vinen, že

v prostoru kanceláře nacházející se v ████████████████████, v přesně nezjištěné době od 14.12.2007 do 31.12.2007 dal na žádost obžalovaného D██████ K██████ jako zaměstnavatel příkaz své zaměstnankyni, pracovníci notářské kanceláře – notářské tajemnici – V██████ B██████, nar. ████████, aby tato na místo smlouvy ověřované tímto notářským úřadem dne 25.9.2007 zapsané v notářské ověřovací knize zapsala a ověřila jinou smlouvu, která údajně dle tvrzení obžalovaného D██████ K██████ byla uzavřena mezi ním a M██████ N██████, a to i přes námitky obžalované V██████ B██████, že je to zcela v rozporu se zákonem a že nesmí bĕlit v notářské ověřovací knize původní zápisy, poté V██████ B██████ tento příkaz splnila, a to tak, že opatřila listinu „návrh na zahájení řízení o povolení vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí“ datovanou k 25.9.2007 ve věci účastníků M██████ N██████, nar. ████████, a D██████ K██████, nar. ████████, notářskými ověřovacími doložkami, do těchto uvedla jako běžná čísla ověřovací knihy č. 1394 (N██████) a 1401 (K██████), dále na tyto umístila svůj podpis a otisk razítka s vyobrazením státního znaku a textem JUDr. Z██████ V██████, notář v ████████, osvědčujícími, že dne 25.9.2007 před ní jakožto notářskou tajemnicí uvedenou listinu vlastnoručně podepsali D██████ K██████ a M██████ N██████ a dále opatřila

listinu „smlouva kupní“ datovanou k 25.9.2007, uzavřenou mezi M■■■■ N■■■■ (prodávající) a D■■■■ K■■■■ (kupující) ve věci prodeje nemovitosti – stavební parcela č. ■■■■, pozemková parcela č. ■■■■ a budova č. ■■■■ postavená na stavební parcele č. ■■■■, vše zapsáno na LV č. ■■■■ vedeném Katastrálním úřadem pro Plzeňský kraj, katastrální pracoviště Plzeň – město pro obec Plzeň, notářskými ověřovacími doložkami, do těchto uvedla jako běžná čísla ověřovací knihy čísla 1393 (N■■■■) a 1400 (K■■■■), dále, na tyto umístila svůj podpis a otisk razítka s vyobrazením státního znaku a textem JUDr. Z■■■■ V■■■■, notář v■■■■, osvědčujícími, že dne 25.9.2007 před ní jako notářskou tajemnicí uvedenou listinu vlastnoručně podepsali D■■■■ K■■■■ a M■■■■ N■■■■, současně provedla přepis původního záznamu datovaného k 25.9.2007, běžné číslo ověřovací knihy 1393, 1394 a 1396 vztahujícího se k osobě S■■■■ M■■■, nar. ■■■■■, uvedeného v ověřovací knize obsahující 300 postupně číslovaných dvoustran, která byla dne 7.9.2005 vydána notáři JUDr. Z■■■■ V■■■■ se sídlem v■■■■, prezidentem notářské komory JUDr. Josefem Burdou, následně původní záznam k osobě S■■■■ M■■■ překryla bílou korekční páskou a na původní místo uvedla údaje k osobě M■■■■ N■■■■ a současně do prostoru v knize pro označení listiny uvedla listiny „SML kupní, návrh na KÚ, potvrzení o převzetí hotovosti“, přičemž dle původních záznamů uvedených v ověřovací knize dne 25.9.2007 běžné číslo ověřovací knihy 1393 a 1394 provedla ověření pravosti podpisu S■■■■ M■■■ na listině nazvané smlouva o převodu členských práv a povinností a dále využila existujícího zápisu v ověřovací knize ze dne 25.9.2007 běžné číslo ověřovací knihy 1400 a 1401 vztahujících se k úkonům dříve provedeným v souvislosti s D■■■■ K■■■■, které neměly s osobou M■■■■ N■■■■ původně žádnou souvislost, když věděl, že provedením požadovaných úkonů ze strany jmenované pracovnice (legalizace) dojde k pozměnění původních ověřovacích doložek na obžalovaným D■■■■ K■■■■ předkládaných listinách a současně s vědomím, že M■■■■ N■■■■ není úkonu (legalizaci) přítomna a že listinu před notářskou tajemnicí nepodepsala,

t e d y navedl jiného k tomu, aby podstatně změnil obsah veřejné listiny v úmyslu, aby jí bylo užito jako pravé,

č í m ž s p á c h a l

návod k trestnému činu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 10 odst. 1 písm. b) trestního zákona k § 176 odst. 1 trestního zákona a

o d s u z u j e s e

podle § 176 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání **šesti (6) měsíců**, jehož výkon se podle § 58 odst. 1 trestního zákona a § 59 odst. 1 trestního zákona podmíněně odkládá na **zkušební dobu v trvání tří (3) roků**.

Podle § 49 odst. 1 trestního zákona se obžalovanému JUDr. Z■■■■ V■■■■ **ukládá zákaz činnosti – výkon funkce notáře v trvání pěti (5) let**.

Odvolání obžalovaného D■■■■ K■■■■ proti témuž rozsudku se podle § 256 trestního řádu **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný D. K. uznán vinným pokusem trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona, obžalovaný JUDr. Z. V. a obžalovaná V. B. trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 trestního zákona jako spolupachatelé podle § 9 odst. 2 trestního zákona.

Jednání, kterým obžalovaní podle skutkových závěrů okresního soudu naplnili skutkové podstaty trestných činů, jimiž byli uznáni vinnými, je v napadeném rozsudku popsáno ve vztahu ke každému obžalovanému zvlášť. Vzhledem k tomu, že se stále jedná o stejný skutkový děj, jen jsou v jednotlivých skutkových větách zdůrazněny kroky, které činily jednotliví konkrétní obžalovaní, má krajský soud za to, že postačí odkázat na skutkovou větu, která je součástí výroku tohoto rozsudku krajského soudu s tím, že budou zmíněny odlišnosti ve vztahu k jednotlivým obžalovaným. Popis skutkového děje se totiž z větší části překrývá.

V případě obžalovaného D. K. je třeba zdůraznit, že skutková věta, která se vztahuje k jeho osobě, obsahuje i část, ze které vyplývá, že obžalovaný D. K. věděl, že M. N., která je v kupní smlouvě uvedena na straně prodávající, není úkonu (legalizaci přítomna), listinu nepodepsala a k uzavření kupní smlouvy nedala souhlas. Dále ze skutkové věty vyplývá, že následně po vyhotovení předmětných listin shora uvedeným způsobem byly tyto listiny dne 19.5.2008 doručeny Katastrálnímu úřadu pro Plzeňský kraj, katastrální pracoviště Plzeň – město, tedy po smrti M. N., která zemřela dne 13.12.2007, přičemž v případě, že by katastrální úřad předkládané listiny akceptoval a požadovaný zápis provedl, přešla by vlastnická práva k souboru nemovitostí v hodnotě 3 700 000,-- Kč na D. K., kterému by následně vznikla povinnost uhradit v souvislosti s převodem vlastnických práv částku 1 150 000,-- Kč, v důsledku čehož by byla České republice způsobena škoda ve výši 2 550 000,-- Kč, neboť M. N. nezanechala žádné zákonné ani závětní dědice.

V případě obžalovaného JUDr. Z. V. skutková věta obsažená v napadeném rozsudku zněla až do slov „dojde k pozměnění původních ověřovacích doložek“ v závěrečné části textu shodně. Krajským soudem byl nahrazen stávající text „na listinách, jimiž se za podmínek uvedených v dotčených listinách převádí práva k nemovitostem nacházejícím se ve vlastnictví M. N. na D. K. a současně s vědomím, že M. N. v kupní smlouvě uvedena na straně prodávající není úkonu (legalizaci) přítomna a že listinu nepodepsala, textem „na obžalovaným D. K. předkládaných listinách a současně s vědomím, že M. N. není úkonu (legalizaci) přítomna a že listinu před notářskou tajemnicí nepodepsala“.

Obžalovanému D. K. okresní soud uložil podmíněný trest odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání čtyř let. Dále mu uložil podle § 53 odst. 1 trestního zákona peněžitý trest ve výměře 50.000,- Kč a podle § 54 odst. 3 trestního zákona pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, uložil náhradní trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců.

Obžalovanému JUDr. Z. V. okresní soud uložil trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu tří let. Dále tomuto obžalovanému uložil trest zákazu činnosti výkon notáře ČR v trvání pěti let.

Napadený rozsudek se týkal také obžalované V. B., ve vztahu ke které bylo podle § 24 odst. 1 trestního zákona upuštěno od potrestání. V této části rozsudek již nabyl právní moci.

Proti tomuto rozsudku podali včasné **odvolání** státní zástupce, obžalovaný JUDr. Z. V. a obžalovaný D. K.

Státní zástupce odvolání podal v neprospěch obžalovaného JUDr. Z. V. do výroku o vině a trestu. V jeho odůvodnění uvádí, že souhlasí s uplatněnou právní kvalifikací dle § 176 odst. 1 trestního zákona, nicméně má za to, že v rozsudku popsané jednání obviněného JUDr. V. mělo být kvalifikováno i jako pomoc k trestnému činu podvodu podle § 10 odst. 1 písm. c) k § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona. Stíhaného jednání se obžalovaný JUDr. V. dopustil v úmyslu pomoci obžalovanému D. K. získat pro sebe neoprávněný majetkový prospěch v podobě souboru nemovitostí uvedených na listu vlastnictví v katastrálním území obce Plzeň. Obžalovaný JUDr. V. si musel být vědom toho (a s takovým záměrem i činil), že když nechal opatřit ve výrokové části napadeného rozsudku uvedené listiny, které mu předložil obžalovaný D. K., notářskými ověřovacími doložkami, že takové listiny obžalovaný D. K. ke svému obohacení použije, tedy budou předloženy katastrálnímu úřadu, který na základě těchto listin provede změnu zápisu katastru nemovitostí ve prospěch obžalovaného D. K. Stejně tak měl obžalovaný JUDr. V. povědomí o hodnotě shora uvedeného majetku. Jen shodou náhodných okolností nedošlo ke změně zápisu v katastru nemovitostí ve prospěch obžalovaného D. K. Státní zástupce navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek ve vztahu k JUDr. Z. V. zrušil a znovu rozhodl tak, že jej uzná vinným trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 trestního zákona ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona v souběhu s trestným činem pomoci k trestnému činu podvodu podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona k § 250 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona. Dále navrhl uložit úhrnný trest přiměřeně přísnější, než jaký byl obžalovanému uložen napadeným rozsudkem.

Obžalovaný JUDr. Z. V. v odůvodnění podaného odvolání nejprve shrnuje obsah skutkové věty výroku napadeného rozhodnutí a následně cituje z jeho odůvodnění. Nesouhlasí s právním posouzením věci. V návaznosti na to konstatuje, že zákonodárce zjevně opomněl zařadit notáře mezi veřejné činitele. Zákonem však notáři dal pravomoc k výkonu některých činností (např. právě ověřování podpisů, vytváření ověřovacích doložek), které odpovídají zákonné definici veřejného činitele podle § 89 odst. 9 trestního zákona: „...pokud se podílí na plnění úkolů společnosti a státu a používá přitom pravomoci, která mu byla v rámci odpovědnosti za plnění těchto úkolů svěřena“ (*pozn. krajského soudu – s otázkou, zda je možno obžalovaného JUDr. V. považovat za veřejného činitele či nikoliv se krajský soud vypořádal na str. 3 v posledním odstavci a na str. 4 v prvním odstavci rozhodnutí 50To 607/2009 ze dne 9.4.2010*).

V další části podaného odvolání připomíná obhajoba znění komentáře k trestnímu zákonu a rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 6Tdo 1196/2006. Následně připomíná argumentaci krajského soudu uvedenou v předchozím rozhodnutí (od 3. odstavce na str. 5 rozhodnutí 50To 607/2009). Konkrétně cituje názor, že mezi trestnými činy dle § 176 a § 158 trestního zákona dochází ke konkurenci a nelze je aplikovat v jednočinném souběhu. Ustanovení § 158 trestního zákona je ustanovením speciálním a bylo by tedy možno aplikovat pouze toto

ustanovení. Dle obhajoby pak krajský soud v rozporu s tím dovozuje, že pokud obžalovaná V. B. nejednala z pozice veřejného činitele, mohla se dopustit trestného činu dle § 176 trestního zákona. Z toho je zřejmé, že výklad odvolacího soudu spíše nahrazuje mezeru v zákoně. Pokud byla notář, případně jím pověřené osobě, zákonem svěřená pravomoc vyhotovit veřejnou listinu, předpokládá se správnost jím vyhotovených listin. V případě, že vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu nebo překročil svou pravomoc nebo nesplnil povinnosti vyplývající z jeho pravomoci, vystavoval se nebezpečí postihu za trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele, pokud by ho zákonodárce mezi veřejné činitele zařadil. Jestliže se krajský soud ztotožnil se závěrem okresního soudu, že notář není veřejný činitel, nemůže on nebo jím pověřená osoba naplňovat znaky skutkové podstaty nejen trestného činu dle § 158 trestního zákona, ale ani dle § 176 trestního zákona.

Obhajoba dále poukazuje na již zmíněné rozhodnutí Nejvyššího soudu, neboť dle jejího názoru okolnosti tam projednávané věci jsou velmi podobné. Ten, kdo může vyhotovit veřejnou listinu a úmyslně uvede nepravdivé údaje, může být trestně postižitelný pro trestný čin dle § 158 trestního zákona a ne dle § 176. Pokud není veřejný činitel, tak může být postižitelný pouze podle zákona, který mu svěřuje pravomoc, kterou zneužil, zde notářský řád.

Nadto Nejvyšší soud zpochybňuje v závěru svého rozhodnutí i to, zda je možné legalizační doložku považovat za veřejnou listinu. Nicméně dle názoru obhajoby je zřejmé, že právní názor zaujatý okresním soudem v rozsudku není v souladu se zákonem, rozhodnutí je nesprávné a mělo by být odvolacím soudem zrušeno a obžalovaný obžaloby zproštěn.

Obhajoba je toho názoru, že trestný čin dle § 176 nemohla spáchat ani V. B., protože nevykazuje zákonné znaky subjektu tohoto trestného činu. Tím spíše se nemohl trestného činu dopustit JUDr. V. ani ve formě účastenství, a to ani z toho důvodu, že v řízení nebylo prokázáno, že by obžalovaný věděl, co má být cílem nesprávného postupu při vyplňování ověřovací doložky. Absence takových důkazů tak neumožňuje ani posouzení jednání obžalovaného V. jako pomoc k trestnému činu podvodu. V té souvislosti se odkazuje na str. 11 počátek třetího odstavce rozhodnutí krajského soudu 50To 606/2009. Obžalovaný má za to, že je namístě jej obžaloby zprostit, případně opětovně rozhodnout o postoupení jeho věci notářské komoře k posouzení, zda by jeho jednání mohlo být posouzeno jako kárné provinění.

Obžalovaný D. K. prostřednictvím svého obhájce v podaném odvolání konstatuje, že nalézací soud se ve znovu provedeném hlavním líčení nevypořádal s právním názorem Krajského soudu v Plzni obsaženým v rozhodnutí sp. zn. 50 To 606/2009 ze dne 9.4.2010. Zejména neobjasnil subjektivní stránku jednání kladeného mu za vinu. Nalézací soud opětovně neuskutečnil fakticky závěr o době, kdy mělo dojít k podpisu předmětné kupní smlouvy. Výpověď obžalované B. není dle názoru obžalovaného věrohodná a nemůže být základem pro rozhodnutí o jeho vině. Její nevěrohodnost je dána jak jejím procesním postavením v daném trestním řízení, tak prokázanou skutečností, že obžalovaná B. se již v minulosti dopustila protizákonného jednání.

Nalézací soud opakovaně nevyhověl návrhu na doplnění dokazování znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví. Nebylo tak vyvráceno jeho tvrzení, že nenapodobil nikdy podpis paní N. Soud evidentně uvěřil výpovědi obžalované B. o tom, že podpis paní N. do ověřovací knihy napodobil on sám. Jeho obhajoba však vyvrácena nebyla. Okresní soud se opakovaně nevypořádal s další obhajobou obžalovaného, tedy že

obdržel smlouvu již podepsanou a neměl žádný důvod se domnívat, že podpis paní N. na kupní smlouvy nebyl pravým podpisem. Nezabýval se tvrzením o účasti třetí osoby na koupi nemovitosti paní N., ačkoliv i z výpovědi obžalované B., které soud evidentně plně uvěřil, plyne, že při jednáních v notářské kanceláři byl doprovázen další osobou. Obžalovaný D. K. proto dovozuje, že okresní soud nesprávně hodnotil zjištěné skutečnosti a provedené důkazy. Jeho vina nebyla prokázána a soud neměl v provedeném důkazním řízení oporu pro vynesení napadeného rozsudku. Navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a buď jej zprostil obžaloby nebo věc vrátil soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Státní zástupkyně přítomná veřejnému zasedání nevyužila možnosti vyjádřit se k podanému odvolání obžalovaných. Obhájce obžalovaného JUDr. V. odkázal na své vyjádření, které učinil součástí opravného prostředku.

Krajský soud v Plzni přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu a způsobem, který mu ukládá § 254 trestního řádu. V tomto konkrétním případě tedy přezkoumával rozsudek ve výrocích, které se týkaly obžalovaných D. K. a JUDr. Z. V. Jednak z podnětu jejich odvolání a v případě obžalovaného JUDr. Z. V. i z podnětu odvolání státního zástupce podaného v jeho neprospěch. K vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, přihlížel krajský soud jen, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Krajský soud ve věci již rozhodoval, a to usneseními z 9.4.2009 sp. zn. 50 To 606/2009 (obžalovaní D. K. a V. B.) a 50 To 607/2009 (obžalovaný JUDr. Z. V.). V těchto rozhodnutích se již k některým zásadním otázkám této trestní věci vyjádřil. V další části tohoto rozhodnutí bude částečně na tato rozhodnutí odkazováno - budou označovány již jen spisovou značkou. Na vysvětlenou se také dodává, že vzhledem k uplatněné právní kvalifikaci u obžalovaného JUDr. V. se bude krajský soud v reakci na uplatněné námitky zabývat i otázkou pachatelství obžalované V. B., přestože odvolání nepodala.

Žádný z odvolatelů nevznáší námitky proti průběhu řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozhodnutí. Ani krajský soud v řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozhodnutí, neshledal žádné procesní vady, které by byly důvodem pro postup dle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Rozsah provedeného dokazování považuje za odpovídající ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu. Okresní soud si opatřil a v průběhu hlavního líčení provedl dostatek důkazů nezbytných pro zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností. Provedené důkazy hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy jednotlivě i v souhrnu a v souladu se svým vnitřním přesvědčením.

Krajský soud v zásadě neshledává žádné pochybení ve skutkových zjištěních okresního soudu (s níže uvedenou dílčí výhradou ohledně obžalovaného JUDr. V.). Žádný z odvolatelů nezpochybňuje, že se obžalovaný D. K. dostavil do notářské kanceláře JUDr. Z. V. a v návaznosti na jeho žádost došlo za výše popsanych okolností k vyhotovení ověřovacích doložek na jím předložené listiny. Odvolání obžalovaných směřují v podstatě pouze do otázky, zda jednání popsaná ve vztahu k nim ve skutkových větech, naplňují skutkovou podstatu trestného činu. Obžalovaný JUDr. V. nadto nesouhlasí s názorem státního zástupce, že znal obsah předkládaných listin a byl seznámen s jejich dalším využitím a jeho důsledky.

Okresní soud nepochybil, pokud svá skutková zjištění opřel zejména o výpověď obžalované V. B. Její od počátku trestního řízení nezměněná výpověď je i dle názoru krajského soudu v souladu s dalšími ve věci provedenými důkazy. Krajský soud, shodně jako soud okresní, nemá pochybnosti o věrohodnosti obžalované V. B. Ta měla evidentně velmi kladný vztah k obžalovanému JUDr. V., kterému byla vděčná za to, jaké jí vytvořil pracovní podmínky v době, kdy potřebovala zajišťovat péči o svého nemocného manžela. Ostatně svoji loajalitu k tomuto obžalovanému vyjádřila i tím, že splnila jeho nezákonný pokyn k ověření D. K. předkládaných smluv, přestože týž úkon mohl provést i obžalovaný JUDr. Z. V. osobně. Tato obžalovaná se rozhodla ve věci vypovídat, přesto, že byla obžalovanými K. a JUDr. V. již dopředu poučena o tom, že vypovídat nemusí a obžalovaný D. K. jí i nabízel možnost zajistit, aby se věc nešetřila. Z výpovědi obžalované je zřejmé, že tuto možnost původně zvažovala, ale po konzultaci s rodinnými příslušníky na ni nepřistoupila. Ke svému profesnímu selhání se postavila čelem a rozhodla se spolupracovat s orgány činnými v trestním řízení a podrobně popsat události v notářské kanceláři kritického dne. Okresní soud doplnil úvahy o věrohodnosti výpovědi této obžalované a vypořádal se i se skutečnostmi zřejmými ze spisu Okresního soudu Plzeň-sever sp. zn. 3 C 212/2006.

Obžalovaný D. K. se hájí tím, že podpisy na návrhu na zahájení řízení o povolení vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí a kupní smlouvě (dále jen „sporné listiny“), jsou pravými podpisy M. N. To se domníval proto, že uvedené listiny mu předložil zprostředkovatel obchodu. Jinými slovy řečeno, obhajoba obžalovaného spočívá v tom, že nevěděl, že podpisy M. N. na sporných listinách nejsou jejími pravými podpisy, neboť nebyl přítomen jejich vyhotovování.

Okresní soud naopak dovozuje vědomost obžalovaného o tom, že podpisy na sporných listinách nebyly pravými podpisy M. N. Oproti předchozímu rozsudku doplnil své úvahy ve vztahu k obhajobě obžalovaného D. K. Tyto úvahy považuje krajský soud za logické. Pro úplnost dodává, že další významnou skutečností vyvracející obhajobu obžalovaného D. K. je to, že sporné listiny obsahují jako datum sepisu datum, který odpovídá datu vyhotovení ověřovacích doložek evidovaných v ověřovací knize pod čísly 1393-4 a 1400-1 (datum je ručně dopsán do jinak počítačem psané listiny). Vyznívá velmi nepravděpodobně, že by datum sepisu sporných listin byl shodný právě s datem ověřovací doložky, kterou byly s odstupem několika měsíců v pozměněné podobě sporné listiny opatřeny. Obžalovaný D. K. se do notářské kanceláře dostavil s konkrétní představou, jak má být postupováno při vyhotovení pozměněných doložek. Dokonce měl k dispozici listiny, na kterých byly obsaženy původní (nepozměněné) ověřovací doložky. Tyto listiny následně v notářské kanceláři zničili. Je zřejmé, že obžalovaný D. K. měl celou záležitost dopředu podrobně promyšlenou a učinil maximum pro to, aby jeho jednání nebylo odhaleno (zničení původně ověřených listin). I ve světle těchto skutečností lze považovat jeho obhajobu za vyvrácenou.

Vedle již uvedeného je třeba vidět, že to byl právě obžalovaný, kdo vyvíjel v notářské kanceláři aktivitu směřující k tomu, aby sporné listiny byly opatřeny ověřovacími doložkami a dokonce notářské tajemnici sdělil, jak má postupovat (upozornil ji na možnost využití již existujícího zápisu týkajícího se jeho a jeho družky S. M. a měl k dispozici i originály ověřovacích doložek, které posléze v notářské kanceláři zničili). Další osoba, která s ním v notářské kanceláři byla, se přitom do celé záležitosti nijak nezapojovala. Obžalovaný

naznačuje, že právě tato osoba mohla být oním zprostředkovatelem (to však nebylo součástí jeho výpovědi, ale až podaného opravného prostředku). Pokud by tomu tak bylo, pak je velmi nepravděpodobné, že by do celého jednání nijak nezasáhla (nepochybně i zprostředkovatel obchodu má zájem na tom, aby obchod byl řádně dokončen a lze předpokládat, že by činil kroky k tomu, aby se tak stalo, například tím, že by potvrzoval slova obžalovaného, že je vše v pořádku). Krajský soud proto neuvěřil tomu, že osoba, která obžalovaného doprovázela, byla zprostředkovatelem obchodu. Navíc je velmi nepravděpodobné, že by případný zprostředkovatel obchodu nebyl dopředu obžalovaným D. K., coby osobou podnikající v realitách, instruován, jaké má požadavky na obsah smlouvy, tedy co všechno musí dle jeho názoru smlouva obsahovat. Lze předpokládat, že by jej obžalovaný D. K., pokud neznal zákonnou úpravu (viz předchozí rozhodnutí krajského soudu 50 To 606/2009, strana 7, 3. odstavec) a domníval se, že je třeba, aby podpis na smlouvě byl ověřen, poučil o tom, že je třeba zajistit i ověření podpisů. Těžko uvěřitelnou náhodou je i to, že obžalovaný D. K. se domáhal ověření podpisů M. N. na údajným zprostředkovatelem předložené smlouvě až po její smrti, tedy v době, kdy nebylo možné nedostatek ověření podpisu zhojit tím, že by jej M. N. uznala za vlastní. Jinými slovy řečeno, krajský soud shodně jako soud okresní neuvěřil obhajobě obžalovaného D. K. Naopak po vyhodnocení všech ve věci provedených důkazů lze dovodit, že obžalovaný D. K. věděl, že podpisy na předkládaných listinách nejsou pravými podpisy M. N.

Okresní soud se v nyní přezkoumávaném rozsudku zabýval i potvrzením převzetí hotovosti, které dle ověřovací knihy také mělo být ověřováno. Poukázal na to, že odpovídající hotovost nebyla v pozůstalosti M. N. nalezena. I tato okolnost podporuje závěr o účelovosti obhajoby obžalovaného D. K.

V průběhu veřejného zasedání před krajským soudem obžalovaný D. K. navrhl vypracování znaleckého posudku, zda je schopen napodobit cizí podpis. K tomuto důkaznímu návrhu se krajský soud již vyjádřil ve svém předchozím rozhodnutí a na dříve přijatém stanovisku nemá důvod cokoli měnit (viz rozhodnutí 50 To 606/2009 na straně 6 v posledním odstavci, který pokračuje na stranu 7). Obžalovaný D. K. rozporuje tvrzení obžalované V. B., že paní N. do ověřovací knihy podepsal on. Krajský soud shodně jako soud okresní považuje výpověď této obžalované za věrohodnou a neshledal důvod pochybovat ani o tomto jejím tvrzení. To není v rozporu se závěry znaleckého posudku z oboru kriminalistika odvětví kriminalistická expertíza ručního písma (č.l. 283), podle kterých nelze vyloučit, že pisatel podpisu v ověřovací knize je i pisatelem podpisů na smlouvě kupní a návrhu na vklad do katastru nemovitostí. Podpisy byly vyhotoveny podle jednoho vzoru, ale nelze identifikovat pisatele padělků pro absenci významných identifikačních znaků.

Lze tedy uzavřít, že okresní soud ve vztahu k obžalovanému D. K. učinil správná skutková zjištění a jeho jednání správně právně kvalifikoval (právní kvalifikaci jako návod k trestnému činu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 trestního zákona neužil z důvodu zákazu reformace in peius). Pro úplnost se opětovně připomíná, že nejsou splněny podmínky pro aplikaci č. 40/2009 Sb. (trestní zákoník), neboť právní úprava v něm obsažená není příznivější, než ta, která byla účinná v době činu (na trestný čin podvodu dle § 209 odst. 4 trestního zákoníku je stanovena shodná trestní sazba jako na týž trestný čin dle § 250 odst. 3 trestního zákona).

Trest uložený obžalovanému D. K. považuje krajský soud za odpovídající zákonným hlediskům pro ukládání trestů. Nejedná se o trest nepřiměřený ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu. Odpovídá nejen osobním a majetkovým poměrům obžalovaného, ale i okolnostem případu. Je třeba opětovně připomenout, že se ze strany obžalovaného D. K. jednalo zcela jednoznačně o promyšlený trestný čin (viz výše k využití existujících ověřovacích doložek, zničení ověřovacích doložek původních). Dopustil se jej v součinnosti s dalšími dvěma osobami. Navíc lze předpokládat, že se jako osoba provozující realitní činnost orientoval v cenách nemovitostí a věděl, že kupní cena je stanovena výrazně pod tržní hodnotou prodáváného souboru nemovitostí, zvláště za situace, kdy původní majitelka již zemřela a nepřicházela tak v úvahu realizace zřizovaného věcného břemene v její prospěch. Věděl tedy, že i kdyby uhradil dle smlouvy neuhrazenou část kupní ceny, stále se bude jednat o způsobení poměrně výrazné škody státu jako dědici po zemřelé M. N., byť obžalovanou V. B. přesvědčoval o opaku. Za této situace rozhodně nelze označit uložení trestu odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, byť na delší zkušební dobu, za nepřiměřeně přísné.

V úvahách o druhu a výměře trestu lze okresnímu soudu vytknout absenci bližšího odůvodnění uložení peněžitého trestu, a to zejména z hlediska jeho dobytosti. Obžalovaný se ke svým majetkovým poměrům odmítl vyjádřit. Krajský soud ve vztahu k této otázce doplnil dokazování a zjistil, že obžalovaný je majitelem, případně spolumajitelem, několika nemovitostí a vlastní 3 osobní automobily. Je společníkem firmy s.r.o. s vkladem 102.000,- Kč (obchodní podíl 51%). Uvedená firma má provozovnu k provozování hostinské činnosti na adrese . Z těchto údajů lze dovodit, že se nejedná o nemajetnou osobu a je předpoklad, že uložený peněžitý trest nebude nedobytný. Tento závěr krajský soud učinil přesto, že nepřehlédl ve výpisech z katastru nemovitostí, že některé nemovitosti jsou zatíženy exekucí. Jednak nejde o všechny nemovitosti, jednak v porovnání s předpokládanou hodnotou nemovitostí se nejedná o výrazné částky. Uložení tohoto druhu trestu je odůvodněno ustanovením § 53 odst. 1 trestního zákona, neboť obžalovaný se úmyslnou trestnou činností snažil získat majetkový prospěch. Výměra trestu, stejně jako výměra trestu náhradního, odpovídá dle krajského soudu zákonným hlediskům pro ukládání trestů.

Na základě výše uvedených úvah krajský soud odvolání obžalovaného D. K. zamítl jako nedůvodné.

Obžalovaný JUDr. Z. V. ve svém odvolání nijak nezpochybňoval skutková zjištění okresního soudu. V této části je proto možno odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajský soud upravil závěr skutkové věty tak, aby lépe vystihovala výsledky provedeného dokazování. Nepodařilo se zjistit, co se odehrálo v kanceláři JUDr. V. před tím, než dal pokyn obžalované V. B. k provedení ověření podpisů na sporných listinách. Nebyl tedy objasněn motiv jednání obžalovaného JUDr. V. ani míra jeho seznámení se s obsahem listin. Obžalovaný JUDr. V. však nepochybně věděl, že M. N. není legalizací přítomna a že tedy v notářské kanceláři **před notářskou tajemnicí** listiny nepodepsala. Z provedených důkazů nevyplývá, že by obžalovaný K. před V. B. a JUDr. V. jakkoli zpochybnil, že pisatelkou podpisu je M. N. V souladu se zásadou v pochybnostech ve prospěch proto krajský soud vychází z toho, že obžalovaný JUDr. V. nevěděl, že nejde o pravý podpis M. N. Za této situace je ve vztahu k tomuto obžalovanému vyloučeno uplatnění právní kvalifikace pomoci k trestnému činu podvodu dle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního

zákona. Lze odkázat i na úvahy krajského soudu obsažené v rozhodnutí 50 To 606/2009 v posledním odstavci, neboť ty v případě obžalovaného JUDr. V■■■■■ platí obdobně.

Ve vztahu k okresním soudem uplatněné právní kvalifikaci obhajoba obžalovaného Dr. V■■■■■ argumentuje rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR 6 Tdo 1196/2006. Toto rozhodnutí sice řeší obdobnou problematiku, avšak nejde o zcela totožný případ. V tam projednávaném případě nebyly použity kompetentní pracovníci při vyhotovování ověřovacích doložek identifikační znaky již dříve existujících ověřovacích doložek. Došlo k vyhotovení ověřovacích doložek za použití odpovídajícího data a čísla ověřovací knihy. Jak krajský soud podrobně odůvodnil ve svém předchozím rozhodnutí, považuje postup V■■■■■ B■■■■■ za pozměnění veřejné listiny nikoli za její padělání. Otázkou pozměnění veřejné listiny se dané rozhodnutí nezabývá. Přestože by zřejmě stačilo odkázat na již prezentované úvahy krajského soudu k naplnění znaku „pozměňování“ veřejné listiny (viz str. 10 poslední odstavec a první dva odstavce na str. 11 rozhodnutí 50 To 606/2009 a str. 5 poslední odstavec a první dva odstavce na str. 6 rozhodnutí 50 To 607/2009), budou pro úplnost a přehlednost tohoto rozhodnutí v následující části připomenuty.

Obžalovaná V■■■■■ B■■■■■ při vyhotovování ověřovací doložky na sporných listinách (kupní smlouvě a návrhu na vklad do katastru nemovitostí) použila identifikační znaky jiné ověřovací doložky, konkrétně ověřovací doložky zapsané v ověřovací knize pod čísla 1393, 1394, 1400, 1401 dne 25.9.2007. Ověřovací doložky, které obžalovaná vyhotovila na zmíněné listiny, tak byly pozměněním již existujících ověřovacích doložek evidovaných v ověřovací knize pod výše uvedenými čísly. Byla tedy vytvořena ověřovací doložka, která je veřejnou listinou, s identifikačními znaky (zejména číslem ověřovací knihy a datem) dříve existující pravé ověřovací doložky, ale s obsahem, který byl v podstatných náležitostech odlišný (změněný) – v případě podpisu M■■■■■ N■■■■■ obsahovala původní ověřovací doložka ověření podpisu jiné osoby na odlišné listině; v případě podpisu D■■■■■ K■■■■■ obsahovala původní ověřovací doložka sice ověření podpisu stejné osoby, ale na odlišné listině, a ani neodpovídal její obsah v tom směru, že by podpis D■■■■■ K■■■■■ na kupní smlouvě s M■■■■■ N■■■■■ byl na tuto kupní smlouvu dne 25.9.2007 před notářem pověřenou pracovníci skutečně připojen. Tomu pak odpovídalo rovněž pozměnění (přepsání) obsahu ověřovací knihy, která však veřejnou listinou není – jedná se o evidenční pomůcku (§ 42 odst. 2 písm. a) notářského kancelářského řádu). Nepochybně tedy při vytvoření ověřovací doložky na sporných listinách nebyl dodržen postup předepsaný § 74 notářského řádu a notářským kancelářským řádem (viz jeho příloha 4). Obžalovaná V■■■■■ B■■■■■ měla ve své kompetenci vyhotovování ověřovacích doložek, měla tedy právo je vyhotovit, nebyla však již oprávněna k tomu, aby vědomě potvrdila nepravdivé skutečnosti a vyhotovila ověřovací doložku stejných identifikačních znaků, avšak odlišného obsahu.

Krajský soud velice pečlivě zvažoval otázku, zda jednání, které je kladeno za vinu obžalované V■■■■■ B■■■■■ naplňuje znak „pozměňování“ nebo „padělání“ veřejné listiny. S ohledem na dřívější existenci pravé (a obsahově správné) ověřovací doložky, přiklonil se odvolací soud, byť nedošlo k pozměnění samotné původní doložky v její materiální podobě, k tomu, že jde o specifický případ pozměňování veřejné listiny, nikoli o její padělání. Jedná se však nepochybně o případ ve vztahu k rozlišení pozměňování a padělání veřejné listiny hraniční.

Za shora popsané situace dle názoru krajského soudu nic nebrání tomu, aby, byť v době činu byla osobou mající pravomoc vyhotovovat veřejné listiny, byla obžalovaná V■■■■■

B[REDAKCE] trestně postižitelná za trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny dle § 176 trestního zákona.

V další části podaného odvolání obžalovaný JUDr. V[REDAKCE] poukazuje z rozhodnutí NS ČR 6 Tdo 1196/2006 také na větu, podle které uváděné skutečnosti „zpochybňují závěr vyslovený v dovolání, že legalizační doložku je třeba považovat v daném případě za veřejnou listinu, navíc za situace, kdy tato byla pořízena na listině, kterou za veřejnou listinu nelze označit“ – šlo o plnou moc.

Krajský soud se v předchozím rozhodnutí velice podrobně vypořádal s pojmem „veřejná listina“. Na dříve vyjádřeném názoru setrvává a neshledává důvod jej po seznámení se s obhajobu uvedeným rozhodnutím jakkoli korigovat. Ostatně zmíněné rozhodnutí rozhodně nečiní kategorický závěr o tom, co lze a co nelze považovat za veřejnou listinu. Pokud snad dříve uvedenou argumentaci krajského soudu nepovažuje obhajoba za dostatečnou, což se však v odvolání neuvádí a tato argumentace ani není nijak zpochybňována, krajský soud připomene dříve uvedené (viz rozhodnutí 50 To 606/2009 na straně 9 a str. 4 od 3. odstavce rozhodnutí 50 To 607/2009) a doplní další úvahy nad jejich rámec.

Kupní smlouva je listinou soukromou a takovou zůstává i poté, co jsou podpisy na ní uvedené ověřeny ověřovací doložkou (viz obdobně rozhodnutí NS ČR 2Tzn 25/97). Veřejná listina není v trestním zákoně účinná v době, kdy k činu mělo dojít, definována. Podle § 6 notářského řádu (zák. č. 358/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů) jsou notářské zápisy a jejich stejnopisy, výpisy z notářských zápisů a **listiny o ověření** (dále jen „notářské listiny“) veřejnými listinami, jestliže splňují náležitosti stanovené pro ně tímto zákonem. Ověřovací doložka je dle názoru krajského soudu listinou o ověření ve smyslu ustanovení § 6 notářského řádu a je tedy veřejnou listinou (viz. rozsudek NS ČR 30Cdo 1190/2004). **Veřejnou listinou však je jediné a pouze tato ověřovací doložka**, nikoliv kupní smlouva, ke které je připojena.

Byť si je krajský soud vědom toho, že v nyní projednávané věci není aplikován občanský soudní řád (dále jen o.s.ř.), má za to, že lze užít judikaturu k tomuto předpisu se vztahující, neboť problematika v ní řešená (otázka veřejné listiny) je nyní projednávané věci velmi blízká, navíc častěji řešená, než v trestním právu. V této souvislosti pro větší přehlednost, krajský soud připomíná znění ustanovení § 134 občanského soudního řádu, podle kterého listiny vydané soudy ČR nebo jinými státními orgány v mezích jejich pravomocí, jakož i listiny, které jsou zvláštními předpisy prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.

Jak z notářského řádu (srovnej slova „splňují náležitosti stanovené tímto zákonem“), tak z ustálené judikatury ve vztahu k § 134 občanského soudního řádu (viz např. NS sp. zn. 29 Odo 22/2006, NS sp. zn. 29 Odo 1178/2005 a NS sp. zn. 4Cz 34/76) vyplývá, že listiny uvedené v § 134 občanského soudního řádu, či v dalších předpisech, na které tento paragraf odkazuje, lze považovat za veřejné pouze tehdy, jestliže splňují náležitosti pro ně stanovené. Postup při ověřování pravosti podpisu je upraven v § 74 notářského řádu a v souladu s ustanovením § 26 notářského řádu může tento úkon provést i pracovníce notářské kanceláře (viz též č.l. 326 spisu, kde je založeno pověření V[REDAKCE] B[REDAKCE] dle § 26 notářského řádu). Jak je zřejmé z č.l. 61 p.v. a 65, ověřovací doložky na sporných listinách splňují náležitosti

požadované v uvedeném ustanovení. Lze tedy konstatovat, že po formální stránce ověřovací doložky, jimiž byla legalizace provedena, splňují náležitosti § 74 notářského řádu.

V této souvislosti je možno odkázat i na výkladové stanovisko NSZ Vykl. 2/2006 K postihu jednání osoby, spočívající v padělání nebo pozměňování notářské ověřovací doložky jako tr. činu podle § 176 trestního zákona. S úvahami obsaženými v tomto stanovisku se krajský soud ztotožňuje.

Nad rámec již dříve uvedených argumentů krajský soud dodává, že pojem „listina“ má dvojí význam – jednak ve smyslu hmotného substrátu (papíru), jednak ve smyslu obsahu (v našem případě obsah ověřovací doložky). Právní teorie **listinou**, ať už veřejnou nebo soukromou, **rozumí zprávu**, které jsou podávány písemně a které jsou zachyceny na movitém podkladě, na němž obvykle bývají podávány (papír, pergamen a podobné látky) a které jsou podepsány (viz Schelleová, I. Český civilní proces, Vysokoškolská právnická učebnice, Linde Praha a.s. 1997 s. 373). Tato definice v podstatě odpovídá tomu, co je uvedeno v první větě tohoto odstavce. Krajský soud se s uvedenou definicí ztotožňuje s tou výhradou, že dle jeho názoru nadbytečně obsahuje požadavek připojeného podpisu – i anonymní dopis je listinou obsahující zprávu podanou písemně.

Charakter ověřovací doložky (listiny o ověření) jako veřejné listiny není závislý na zbývajícím obsahu listiny. Na jedné listině (papíru, hmotném substrátu, movitém podkladě) může být jak soukromá, tak veřejná listina. Pokud je kupní smlouva (soukromá listina) opatřena ověřovací doložkou, zůstává i nadále soukromou listinou, avšak v části, kde je obsažena ověřovací doložka, je listinou veřejnou. Charakter soukromé listiny se připojením ověřovací doložky nijak nemění, i nadále zůstává listinou soukromou s tím, že část jejího obsahu (totožnost osoby, která ji podepsala) je prokázána připojenou ověřovací doložkou, tedy veřejnou listinou. Ověřovací doložka je veřejnou listinou sama o sobě bez ohledu na charakter listiny, na kterou se připojuje. Typicky se ověřovací doložky připojují právě na soukromé listiny, neboť připojení ověřovací doložky má význam pro důkazní břemeno např. v občanském soudním řízení (viz § 134 o.s.ř.) i v katastrální řízení (§ 37 odst. 6 katastrální vyhlášky – str. 7, 3. odstavec rozhodnutí 50 To 606/2009). Poskytuje větší jistotu pro adresáty i účastníky právního úkonu.

Lze tedy shrnout, že dle názoru krajského soudu je ověřovací doložka veřejnou listinou a obžalovaná V. B. byla v době činu subjektem způsobilým naplnit skutkovou podstatu trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny dle § 176 trestního zákona, pokud se dopustila jednání popsaného ve skutkové větě výroku napadeného rozsudku.

Krajský soud nepovažuje za správný názor okresního soudu, že obžalovaný JUDr. Z. V. je spolupachatelem, nikoli účastníkem trestného činu obžalované V. B. (viz 1. odstavec na straně 15 odůvodnění rozsudku i.f.). Tento závěr opírá okresní soud o to, že obžalovaný JUDr. V. dal jako zaměstnavatel obžalované přímý pokyn k provedení výše zmíněných úkonů i přes její námitky, že je to nezákonné.

Za pachatele trestného činu se podle § 9 odst. 1 trestního zákona považuje ten, kdo trestný čin spáchal sám. Podle odstavce druhého téhož ustanovení, byl-li trestný čin spáchán společným jednáním dvou nebo více osob, odpovídá každá z nich, jako by trestný čin spáchala sama (spolupachatelé). V trestním zákoně obsažená definice pachatelství sice není tak podrobná, jako ta, která je obsažena v § 22 trestního zákoníku, přesto z ní i dle dříve uznávané

teorie vyplývá v podstatě stejný závěr spočívající v tom, že **pachatelem trestného činu je ten, kdo svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu. Spolupachatelem je ten, kdo naplnil svým jednáním buď všechny znaky skutkové podstaty trestného činu, nebo jestliže každý ze spolupachatelů svým jednáním uskutečnil jen některý ze znaků skutkové podstaty trestného činu, jež je pak naplněna jen souhrnem těchto jednání, anebo i jestliže jednání každého ze spolupachatelů je aspoň článkem řetězu, přičemž jednotlivé činnosti – články řetězu - směřují k přímému vykonání trestného činu a jen ve svém celku tvoří jeho skutkovou podstatu a působí současně (srov. R 36/1973, shodně R 15/1967).**

Obžalovaný Dr. V. [redacted] svým vlastním jednáním nenaplnil žádný ze znaků skutkové podstaty trestného činu, jímž byl uznán vinným. Navedl však obžalovanou B. [redacted], aby čin spáchala. Dal jí příkaz, aby provedla úkony, které po ní požadoval obžalovaný K. [redacted], ačkoli věděl, že takové jednání je v rozporu s jejími právy a povinnostmi. Právě díky tomuto zásahu obžalovaného Dr. V. [redacted] do jejího jednání s obžalovaným K. [redacted], V. [redacted] B. [redacted] provedla požadované úkony. Z její výpovědi vyplývá, že říkala obžalovanému K. [redacted], že by jí to musel přikázat Dr. V. [redacted]. Právě pokyn Dr. V. [redacted] směřovaný vůči V. [redacted] B. [redacted] v ní vyvolal rozhodnutí, že bude jednat způsobem popsáním ve skutkové větě výroku rozsudku. Obžalovaný Dr. V. [redacted] však sám žádné další aktivní jednání neprovedl, nijak se nepodílel na faktickém provedení úkonů souvisejících s vyhotovením ověřovacích doložek na sporné listiny. Nemůže proto být pachatelem trestného činu. Je třeba jej však činit trestně odpovědným za návod k trestnému činu, který spáchala V. [redacted] B. [redacted]. Krajský soud proto napadené rozhodnutí v právní i kvalifikační větě změnil a znovu rozhodl tak, že obžalovaného uznal vinným návodem k trestnému činu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 10 odst. 1 písm. b) trestního zákona k § 176 odst. 1 trestního zákona (důvody změny skutkové věty byly zmíněny výše). Pro úplnost se dodává, že právní úprava obsažená v trestním zákoníku (zákon č. 40/2009 Sb.) není pro obžalovaného příznivější – na trestný čin padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 trestního zákoníku je stanovena přísnější trestní sazba než dle § 176 odst. 1 trestního zákona.

Krajský soud, byť částečně zasáhl do skutkových zjištění a právní kvalifikace uplatněné v napadeném rozsudku (viz výše), dospěl k závěru, že i za této situace trest, který uložil obžalovanému JUDr. Z. [redacted] V. [redacted] okresní soud, odpovídá zákonným hlediskům pro ukládání trestů. Obžalovaný Dr. V. [redacted] jako nadřízený V. [redacted] B. [redacted] zneužil její loajalitu k jeho osobě a přikázal jí, aby jednala způsobem popsáním ve skutkové větě, přestože stejný úkon mohl provést i on sám. Lze mu tedy přičíst přitěžující okolnost uvedenou v § 34 písm. c) trestního zákona. Vzbudil v ní rozhodnutí spáchat trestný čin, který ve svém důsledku porušil zájem společnosti na ochraně důvěry v pravost a pravdivost veřejných listin. Polehčuje mu předchozí vedení řádného života. Po zvážení všech těchto okolností krajský soud uložil trest odnětí svobody ve čtvrtině zákonné trestní sazby s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu 3 let, tedy v polovině zákonného rozpětí.

Vedle podmíněně odloženého trestu odnětí svobody uložil krajský soud obžalovanému Dr. V. [redacted] trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce notáře na dobu 5 let. S ohledem na charakter trestné činnosti, okolnosti jejího spáchání a zejména s ohledem na to, že se jí obžalovaný dopustil v souvislosti se svojí funkcí notáře, je na místě uložit i tento trest, který vyloučí obžalovaného po stanovenou dobu z možnosti vykonávat tuto funkci. Krajský soud uložil trest zákazu činnosti, přestože si je vědom důsledků pravomocného odsouzení osoby, která vykonává funkci notáře. Má za to, že je třeba vyloučit obžalovaného z možnosti výkonu této funkce po delší dobu, než jak byla stanovena zkušební doba podmíněného

odsouzení. Svým jednáním totiž závažně porušil své povinnosti a zneužil kompetence dané notářskému úřadu.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 30. května 2011

Mgr. Miloslav Sedláček, v.r.
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Zdeňka Šebková, v.r.

Za správnost: Martina Uzlová

Vypravila: Andrea Benešová